

σιν. Τότε ἐκείνη πρὸν ἀποθάνη ὅσα φθάσῃ ῥώ-
γη. Ταδὲ ἄλλα φύγουσιν ἐδῶ ἐκεί, ὅ ἐλάττερο-
μύηται ἀπὸ τὸν θάνατον: ~

Π Ε Ρ Γ Ε Λ Α Φ Ο Υ .

Ἦ ἔλαφος, ἔχῃ τέτοιαμ σωήθειαν, ὅταν
γῆρας ὑπάγη, ἐδείσῃ φωλεὰν ὄφι-
δὸν ὅπῃ μυρζὴ ὡσαύ μόχος, καὶ εἶμαι πολλοὶ
ὄφιδες τέτοιοι εἰς πᾶσα τόπον. Ὅταν γούτῃ τὸ
εὖρη βάμμη τὸ δόματη εἰς τὴν τρύπαν τοῦ ὄ-
φιδος. καὶ ἀμασέρμει τὴν προίωτου πολλαῖς βο-
λαῖς. Ἔως ὅπῃ μὰ τὸ σύρη ἔξω τὸ ὄφιδι μὰ τὸ
φάγη. Πλὴν τὴν ὥραν ἐκείνῃ ζητᾷ μερὸν μὰ
πίη, ἐὰν δὲ εὖρη ἔτοιμον μερὸν μὰ πίη, παρᾷ
θὺς ἀποθάνεισκη. Ὡς λέγει, καὶ ὁ Δαβὶδ. Ὁ
σρόπον ἔπιποθεῖ ἢ ἔλαφος ἔπι τὰς πηγὰς τῶν
υδάτων, ἀπ' αὐτῶ τὴν ἔλαφομ ὅπῃ μὰ φάγη ὄ-
φιδη, μαζὼμυσι οἱ ἄνθρωποι τὸν μόχον. Ὅτι
τὸ ἐλάφῃ, ἐὰν δὲ φάγη ὄφιδη, μόχον δὲ ποιῇ.
Τὸν δὲ κορὸν ὅπῃ πύτυσι τὰ κέρατά τε, δὲ
ἀγέμη μὰ φάμη εἰς τὴς ἀνθρώπους, ἔτε εἰς ἄλ-
λα θηρία. Ἄλλα κρυμμία περπατῆσι, ὅ βό-
σκοῦται. Διότι ὄν ῥέπουται μὰ φάμου δι-
χως κέρατα. Τὸ δὲ φαλαγγίον εἶμαι καὶ πολ-
λα

λα βλαβερόν, καὶ εἰς τὴν ἀνθρώπων, ἄχως
δὲ εἰς τὴν ἑλαφόν. Εἶμαι δὲ ὡσανύ ἀμαφαιτα-
ρης. Πλήν εἶμαι μεγαλήτερον, καὶ μαύρον. Σ
υψιλόμ εἰς τὰ πόδια. καὶ ὅταν δακώσῃ ἀνθρώ-
πον, ἀποθασίση. Αὐτὸ γού τὸ φαλαγγίον
μαχεταί τὴν ἑλαφόν. καὶ ὅταν τὴν δακώσῃ,
ὑπάγῃ αὐτῇ, ἐδύσκουσι εἰς τὰ δένδρα. Ἐ
μόνον μὲ φάγῃ ὀλίγον ἀπ' αὐτὸν ἰατρύεται. καὶ
ὅταν ἀδερμήσῃ, δὲν χεῖζεται τὸν γαλιώον, ἢ τὸν
ἰωποκράτῳ μὲ τὴν ἰατρύση. Ἀλλὰ ὑπάγῃ, ἐ
φάγῃ σέλιωα, καὶ ἰατρύεται. Καὶ ὅταν θελή-
σῃ μὲ σωουσαοῦ ἢ μὲ τὸ θηλυκόν, ὑπάγῃ τὸ
ἀρσονικόν, καὶ βάλλῃ κισόν, καὶ ἄλλα βότα-
μα εἰς τὰ κέρατά του. καὶ ὕτως ὑπάγῃ, ἐ σωου-
σάσεται. καὶ κάμητο μέροπον, δια μὲ φάγῃ
ἄμορφος.

ΠΕΡΙ Γ' ΒΕΩΣ.

Ὁ Γ' βίς, εἶμαι πουλὴ ὡσανύ τὸν Πελεκᾶρον κα-
τὰ τὸ χῆμα. Πλήν εἶμαι μεγαλήτερον. Σ
ἀδύσκουσι εἰς τὰ μέρη τῆς Αἰγύπτου. Τρώγει
δὲ σκορπίους ὅπου ἀδύσκουσι εἰς ἐκεῖνα τὰ
μέρη. Καὶ εἶμαι μεγάλοι ὡσανύ καραβίδες. Τρώ-
γει δὲ καὶ τὰ ὄφιδια ὅπου ἔχουσι πτερὰ. Καὶ δια
τοῦτο οἱ Αἰγύπτιοι τὸν κοῦρον τὸν παλαιόν, τὸν
ἐτι-

ἐτιμᾶσαμ ἑαυτὸν τὸν ἄβιω ὡς θεόν. Ὅτι τις ἐ-
λεύθερων ἄσπο τις σκορπίος, ἔ τις ὄφεις τὰ
πτερωτός. Τὴν δὲ φωλεάτου δὲ τὴν κάμρι ἐ-
πάμω εἰς τὰ δένδρα, ὡσαύτ' ἔτα ἄλλα πυλλία.
Ἀλλὰ ἐπάμω εἰς τοὺς φοιμικαῖς. Διότι τὰ κυ-
μαδία, ἔ οἱ μιφίτζες. Ὡς βλάυρτου καὶ πολλὰ
τὰ πυλλίατα. Καὶ διὰ τῆτο κάμρι τὴν φωλε-
άμτα εἰς τὸ δένδρον τῆς φοιμικιάς, ἐπειδὴ ἔχει
κέρτρα μεγάλα. ἔ τὸ κυμαδὴ μὴ δωα μῆμον μα-
ἀμεβῆ, δὲ ἐμπορεῖ ματὰ βλάβη. ἔχει δὲ καὶ
ἄλλω χάρει ἐκ θεῶ. ἔ ὅταν φαῖ γη πολὺ φα-
γῆ δὲ δωάτου ματὸ ἀγάλη ὑποκάπτου,
διότι ὁ γόμα χόστει εἶμαι πολλὰ θερμός, ἔ ὅταν
τὸ φαγίτου μείνη μέσα γίμεται ὡσαύτ' πέτρα. Ὡ-
αὐτὸς πέρρει θάλασσαν εἰς τὸ γόματα, ἢ ἔ ἀπὸ
ἀλμυρῶ λίμνῶ μερὸν. Διότι εἶμαι πολλοῖς λί-
μμοῖς ἀλμυροῖς εἰς τὸν τόπον ἐκείνον τῆς Αἴ-
γύπτου. Ὡς ἀπὸ αὐτὸ τὸ μερὸν πέρρει μετὸ γόμα-
τα, καὶ γυρίζη τὴν μήτῳτα πρὸς τὸν ἀφεδρῶ-
ματα καὶ ὅπως χύμρι τὴν ἀλμῶ ἐκείνῳ μέσα
βαθῆα εἰς τὰ ὀνόσιατα καὶ χωρεῖ ματὰ χρεα-
σθῆτα διοσκορίδης τὸ ἐγκλυσθήρη, αὐτὸς μόμος-
του ἰαφύεται. Διότι τὸν κίμα ἄσπο καίτω, ἔ ἀ-
γάζη τὴν βρώσιμου: ~

ΠΕΡΙ' ΙΧΝΕΥΜΩΝΟΣ.

Ο Ἰχθύων, εἶμαι εἰς τὴν ἰδέαν ὡσαύτῃ τὸν κρο-
κόδειλον. Πλωὶ εἶμαι μικρότερος, ὁ δὲ πλωὶ
ἔχει, ἔχει δὲ ἔχθραν μετὰ τὸν κροκόδειλον. ὁ
ὄραμα θέλημα πολέμησιν, ὡσαύτῃ εἰς πηλὸν πε-
ριστόν, καὶ κυλιέται μέσα, ἔπειτα εὐγέμει εἰς
τὸν ἥλιον καὶ ξηραίνεται, ὁ δὲ πάλιν κυλιέται εἰς
τὸν πηλόν. ἔπειτα πάλιν ξηραίνεται εἰς τὸν ἥλιον. ὁ
ὄραμα μαζωχθῆ πολὺς πηλὸς ἀπαρωτοῦ, τότε
ὡσαύτῃ ἐπιπνέεται μετὰ τὸν κροκόδειλον. καὶ με-
τὰ αὐτὴν αὐτὴν τοῦ φρόπως, ἔπειτα πολεμῆ. Διότι ἐκεί-
νος ὁ πηλὸς ἐμποδίζει τὸ δάκωμα τῆς αὐτῆς, ἔπειτα
δὲ τὸν φαρμακώρει. ὄραμα δὲ πολεμῆ μετὰ τὸν
κροκόδειλον, ὁ φροχύλος τὸ πηλὸν ὅπως φώγη τὴν
βρώσιν τῆς κροκοδείλου, (καθὼς τὸ θείον μὲν εἶπῃ
παρ' ἐμπροσθεν) ἔπειτα ὁ φροχύλος πέτεται
ἀνωθεν τῆς κροκοδείλου, ἔπειτα τὸν κρήν εἰς τὴν μήτ-
τῃ. Διαμαθῆσθαι κατὰ τῆς ἰχθύωνος.
Πλωὶ ὁ κροκόδειλος μικρὰ πολλὰς βολὰς. Τυ-
χέμει δὲ ἔπειτα ἄλλοτε, ἔπειτα καὶ ὁ ἰχθύων. Εἶ-
μαι δὲ ὁ πολεμὸς τῶν διαταῖς ἀβδελφίαις ὅπου
ἀεισκυρταὶ ἐκεῖ. Εἶμαι δὲ πολλὰς ἔπειτα μεγάλας
εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν τῆς μισθίαι. Διότι συμ-
εἰσόνται ποῖος μαθῆσθαι περὶ αὐτοῦ: ~

ΠΕΡΙ ΚΟΡΑΚΟΣ.

Ο Κοραξ, ἔχῃ τοιοῦτῳ σωήθειαν. Ὅτι τὸν
Ὁ ἕλιον Μῶσα καθόλα μερὸν δὲν πίνει καλὰ,
ἔστι ψᾶμα πῖν, πλὴν δὲν δυνάσται, διότι δὲν κ
τεβοῖται εἰς τὸν λαμόντα. Διὰ τῆτο κράζει
γαλοφῶνως τὸν κορόν ἐκείνον, καὶ τῆτο εἶμαι
παῖδάσις ἐκ θεῶ πρός αὐτόν, διότι ὅταν εἶμαι
κράτα πτελλιάτου, δὲν τὰ θρέφῃ παντελῶς.
Μόμον ἀθλιώγητα κοραχὰ εἰς τῷ φωλεῶν. ἔ
ἐκείμα πειρᾶσι, ἔ κράζοσι μεγαλοφῶνως. Καὶ
ὁ θεὸς λυτὸν ἀμύστα, γέλυται τοῦς μῦθους, ἔ ἄλ
λα μικρὰ ζωῦφια. ἔ ἀπεργᾶσι σημᾶ ὅσο τὸ γό
ματου. Καὶ ἐκείμα ἀρπάζοσι ἀπ' αὐτὰ, καὶ
διατρέφομεθα ἕως ἔμα πετάσισι. ὅτι δὲ εἶμαι
ὁ λόγος τοῦς ἀληθινὸς ἀείσκομεν εἰς τὸ Βιβλίον
Γ' ὠβ, καὶ λέγει: ~

„ Τίς ἠτοίμασε κόρακι βορᾶν; μεσοσοὶ γὰρ αὐ
„ τῶν πρὸς κύριον κεκράγασιν, πλαμόμενοι,
„ τα ὅσα ζητωῦτες; καὶ ὁ Προφήτης Δα
„ βίδ λέγει, καὶ τοῖς μεσοῖς τῶν κοράκων τοῖς
„ θῶκαλα μῦθοις αὐτῶν, καὶ ἄλλω; δὲ παρᾶμο
„ μομ σωήθειαν ἔχει, ὅταν πειρᾶσι, τρώγη τὰ
„ πτελλιάτου, ὅταν εἶμαι μικρὰ. Δι' αὐτοῦς γοῦ
„ τοῦς αὐτίοις, πεδάσεται ἐκ θεῶ. Τὸν μῦθον ἐκεί
„ νομ. Τὸν δὲ αὐγόντα ἔχει τέτοια ἐργεσία. Ἄ
„ μα.

μαμίγυρτο μέ κρη μερσιμόκοκκα, ἐ ἀλείφυσιν τὰ
μαλλιά, ὅ τῳ γίγνεται μαῦρα, ὅπῃ δια πολ-
λίω καιρόν δὲν γρωρίζουτο πῶς ἦσαν ἄσπρα.
Λέγουσιν δὲ, ὅτι ἐὰν εὐρη τιμὰς τὰ ἀυγάτα εἰς τὸ
φωλεῖν, κρη τὰ βράση, δὲν διώοντο μὰ κάμου-
σιν πηλλιά. Δια τῷτο ὁ κόραξ γρωρίζει ἕνα βό-
ταμον, κρη ὅταν ἰδῆ πῶς δὲν ἀγέμου τα πηλ-
λιάτα, ὑπάγει ὁ ἀείσκειτο, ἐ μετ' ἐκείνο μόμον
τὰ ἐπίσει κρη παρ' ἀθύς, γίγνεται εἰς τῷ πρώ-
τῷτους τάξιμ. Καὶ ἐπεδὴ ἡξάθη καλά, πῶς τὸ
πειράζουσιν οἱ ἀνθρώποι, δια μὰ πάροω ἐκείνο
τὸ βόταμον ὡτὸς ὡσαν τὸ φέρη εἰς τὸ σώματα,
ἐ τὸ ἐπίσει εἰς τὰ ἀυγά, σωτόμα πέρμητο, ἐ ρί-
πτητο εἰς ἔρημον τόπον, δια μὰ μῶ τὸ εὐρη τιμὰς
Πλῶ ἐκείνοι ὅπῃ τὸ ἄσπρηουῶ τὸ κορακα, ἐ θέ-
λου μὰ τοῦ πάροω τὸ βόταμον, ἀθύς ὅπῃ τὸ
ἰδῆ ἐ ἔλθη ἐ καθήσει εἰς τῷ φωλιαμ με σαγίτ-
ταμ, ἡ τὸ φέκη, κτυπῶσιν τῷ, ἐ ἄσπο θησκεί, ὁ
ἀείσκων τὸ βόταμον, ἐ εἶμαι πολυτιμον πρᾶγ-
μα. Διοτι ἔχει ἐμέργειαν κρη ὅταν δὲν πορῆ μὰ
γονμήση ἡ γυνὴ μόμον μὰ τὸ πιάση εἰς τὸ χαίρη-
της, ἀθύς γονμα τὸ παιδί, δίχως καμέσαν πό-
ρον. Τῷτο τὸ βόταμον εἶχον ποτέ οἱ Βασίλισσας
ὡς πολύτιμον. ἔχει ἐ ἄλλω ἐμέργειαν, ὅτι ἡ
χολὴ τῷ κόρακος, εἶμαι ἰαματικὴ εἰς τὸ σελλῶσ
μόν.

μόν Τουτο γυμ ξάροντας ό κόραξ, πώς τ κωυ-
γοω διά τώ χολώτε όταμ τόν πιάσιν, άω τός
σκορπίζει τώ χολώτε είς τό κορμίω του, και
σφάζουτο οι άμθρωποι, έ δεμ άρεισκυμ ποσώς
χολώ. Θελη λοιπόν με τσφεκη μα σκοπωθῆ έ-
ξαφμα, δια μα άρης τώ χολώτου.

ΠΕΡΙ ΚΥΚΝΟΥ.

Ο Κύκνος είμαι πτελή θαλάσσιον, μέ μακρα
ποδάχεια. και πτερα άωρα, έχη δε σωή-
θειαι, και πρό βλέπει τον θάματόν του. έ όταμ
γνώσει πως μέλημα άποθάνη, ρεις ήμέρας
άρχητερα μύκτα και ήμέραμ τραγυδα μόσιμα έ
γλυκῆα, και έπως ραγυδώματα εκ πρει. και τσ-
το δηλιτάει τς άμθρώπυς όπου φοβουώται
τόν θάματον. Διότι άωτος φαμερώμει πως χαι-
ρετου τον θάματον του, ώστε ραγυδώματα και
χαιρμαίμος άπο θήσκει: ~

ΠΕΡΙ ΚΟΚΥΓΟΣ.

Ο Κόρυξ είμαι άωτό τό πτελή, όπῆ λέγομην ή-
μεις κῆκομ και κελαδει τώ άρειξιν. Είμαι
δε παμθρομ κατά πολλα. Διότι δεμ γονμα είς
τ έδικλώτε φολεαμ, ώσαμ τα άλλα πτελλια. Α λ-
λα έπαγή, έ γονμα είς ξέμοις φωλιαῖς. Όπῆ
μα όμοιάζου τα άωγάτε είς τό μήκος μετ' εκεί-
ρωμ τώμ πτελλιώμ. Ωσαμ τῆς πέρδικας, ώσαμ τῆς
φάσ-

θάσσεια, ὡσαύτῃ τῆς κίσσεια. Καὶ αὐτὸς μὲν ὑπά-
γη, ἔβόσκη εἰς τὸ θέλημα. Το δὲ ἄλλοι πυλ-
λίου ὅπῃ εἶμαι ἢ φωλεὰ ἐδικήτε, θαρῶντας πῶς
εἶμαι τὰ ὄντα ἐδικήτε πυρῶντητα ὅλα. Ἐὐταμ
γωνηθῶσιν τα πύλλια, τὰ μεν ἐδικήτε θρέφει-
τα ἐκείνου τὸ πύλλι. Τα δὲ τῷ κόκυρος ἀφῶν-
τα. Ὁ δὲ κόκυρι, ἔχωντας τὴν ἐννοιαμ διατὰ
πύλλια, ὑπάγη καὶ πέρματα ἐμαμ πρὸς ἐμα
μὲ τὴν μήτην, ἔως εἰς τὴν φωλεάντη, ἔκεί-
τα θρέφει, ἔως μὰ πετάσιν: ~

ΠΕΡΙ ΚΙΝΑΜΩΜΟΥ.

Ὁ Κινάμωμος. Εἶμαι ὄρνεου ὡσαύτῃ μικρὸς Πα-
γώνη. Πλὴν ἢ ὑράτου εἶμαι μικρότερη. καὶ
τὸ χρώματῃ ἀσπρον, καὶ ἢ μήτην κύττειν ὡ-
σαμ τῷ Γέρακος. Εὐεῖσκειται δὲ εἰς τὴν ἰδαίμο-
μα Ἀραβίαμ. Λέγεται δὲ Κινάμωμον, διότι τὴν
φωλεάντη τὴν κάμην ἀπὸ τὰ ξύλα τῆς καμέλ-
λας. Εἶμαι δὲ πολλὰ ἀπὸ τῶντα εἰς τὴν τὸ πύρ-
κείντα. Πολλάκις δὲ εἰμ γωνῇ μεγάλη βροχὴ χα-
λᾶ τὴν φωλεάντη, ἔρίχνη τα ξύλα κατὼ ἀπὸ
τὰ δένδρα. ἔπέρνεται τὸ μερὸν τῆς βροχῆς. καὶ
κατεβάσθη κατὼ εἰς ἐμαμ ποταμομ, ἔκείνος
ὁ ποταμὸς περμᾶ ἀπὸ τῆς εὐδαίμομα Ἀραβίαμ,

ὅπῃ γίνεται τὸ πιπέρι, ἔ τὸ τζουκεφίλη. Καὶ οἱ
Ἀραβες ἔχουσιν δέρματα εἰς τὸν ποταμὸν. ἔ μα-
ζωρυσιν τὴν καμέλαν ὡς τὴν ὅπῃ φέρουσιν εἰς
τὴν Βουετίαμ: ~

ΠΕΡΙ ΚΥΝΟΣ.

Ο Κύνας εἶμαι ὡς τὸ ζῶον ὅπῃ λέγομεν ἢ
μεῖς σκύλον. Εἰς τὴν Ἰνδίαμ, ἀείσκειται
σκύλος, μέγας ὡς αὐτὸν λεοντάρη. ἔ ὅταν ἴδῃ τὸ
λεοντάρη, δὲν φοβάται. Μόρον ἀρτίζεικεται μὰ
πολεμήσῃ, ἔ ὁ μὲν λέων βρυχατοῦ ἀπὸ τὰ ἔμα
μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος βοᾷ ὁ σκύλος. Ὡς
τόσον εἶμαι ὡς ὁ πολμος ὁ σκύλος, ὅτι πηδᾷ. Ὡς
ἀρπάζει τὸν λέοντα ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ αὐτὸ
πασῇ καλὰ θάματα γίνονται. Μόρον εἰς ἀνδρεθῆ
ἄνθρωπος σημα μὰ κόψῃ τὰ πόδια τῶ σκύλου,
ἀφίωειτο, εἶδὲ μὴ πρίγει τὸν λέοντα. Διὰ τῆ το
βάλλουσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἰνδίας, Ὡς παλεμῶσιν
ἀλλήλους. Εἶδὲ Ὡς δὲν προφθάσῃ ὁ σκύλος μὰ
ἀρπασῇ τὸν λέοντα ἀπὸ τὸν λαιμὸν, μὲν ὁ λέων
καὶ θάματα γίνονται τὸν σκύλον. Εἰς τῆς Αἰγύπτου
τὰ μέρη ἀείσκειται σκύλοι, ὡς αὐτὸν τῆ τοπῶ
τουτοῦ. καὶ ὅταν θέλουσιν μὰ πίσιμ μερὸν ἀπὸ
τὸν Νεῖλον ποταμὸν, δὲν γέκουται μὰ πίσιμ,
διότι φοβουῦται μὲν εὐγῆ καμέρα θηλιον, καὶ
τῆς ἀρπασῇ. Ὡς αὐτὸν κροκόδειλος, ἢ ἰχθυῶν.

Διὰ τὸ πηλαλῶντας, ἔφρέχονται τῷ ἄκρῳ
καὶ ποταμῷ, πύρρῃσιν ἀπὸ ὀλίγου, ἕως ἕνα χορ-
τάσῃσιν.

ΠΕΡΙ ΓΥΠΟΚΑΜΠΟΥ.

Ο Γυπόκαμπος εἶναι ὡσαύτῃ κάμβιω, ὅπῃ
ἀείσκειται εἰς τὰ λάχαια καὶ τῷ ἰδέσθαι.
πλῶν εἶναι μέγας, ἕως δύο πηθαμαῖς. ἔχει δὲ
τέτοιαν ὀνέργειαν, ὅτι εἰ μὴ φαῖναι τις ἀμφο-
πὸς ἀπ' αὐτῶν, μέρος ὅταν εἶναι δακτυλῖος ἀ-
πὸ σκύλλου λυσιάρῃω, ὑγιαίνει, ἔδῃ φοβᾶται
ἀπὸ τοῦ δάκνωμας τίποτες. Εἶδὲ ἔστιν ὑγίης, ἔ-
στιν φαῖναι ἢ τὸν ποτήσῃ οἱ ἐχθροῖτον καμπόσον
με κρασίῃ παρ' ἀθύς με κακὸν θάματα ἀπὸ θνή-
σκεῖ: ~

ΠΕΡΙ ΚΡΟΚΟΝΔΕΙΛΟΥ.

Ο Κροκόνδειλος, εἶναι ζῶον ὡσαύτῃ βοσφίτ-
ξαι. κατὰ τῷ ἰδέσθαι. Πλῶν εἶναι μέγας
κατὰ πολλὰ. ἔως ὀκτώ, καὶ δέκα πήχαις. ἔ-
χει δὲ λέπια ὡσαύτῃ τῆς χελώνης τὸ δέρμα. ἔχει
καὶ δόρυτια μέγала ὡσαύτῃ σκύλλου κακοῦ. Δεγ-
σῃ δὲ πῶς ἔχει τόσα δόρυτια, ὅσους ἡμέρας ἔχει ὁ
ζῶος. Εὐείσκειται δὲ πολλοὶ κροκόνδηλοι εἰς
τὸν Νεῖλον ποταμὸν. Μάχεται δὲ καὶ πολλὰ

τὸν ἀμφρωπομ. Μάλισα εἰς τὸν εὖρη μα κολυμ-
βᾶ εἰς τὸν ποταμόν τὸν ἀρπάζει ὡσαυτὸν κακὸς
λύκος. Εὐγέμει δὲ ἔξω εἰς τὴν γεραῖν, καὶ κοιμᾶ-
ται εἰς τὰ καλάμια. Ὡς ἄλλα δένδρα τῆ ποτα-
μῦ. Διότι διώσεται μα ζήση, καὶ εἰς τὴν γλῶ,
καὶ εἰς τὸ μερόν. Πλὴν τὸ μερόν θέλει τὸ καλ-
λήτερα, διότι δὲν φοβᾶται ἐκεῖ τις ἀμφρώπης.
Ἀμῆ ὅταν θέλη μα φαῖν ἀμφρωπομ, πρῶτον
σύρρει τὴν κεφαλὴν, ὥστε ἀμασάζει τὴν ἄσπο
τὸ ὄπιλοιπον μέρος τῆ κορμίου καὶ τότε κείθε-
ται, καὶ κλαίει πλασὰ δάκρυα ὁμίαρως. καὶ
τότε τὸν φῶγη. Δια τῆτο καὶ ὅταν ἰδοῦ μὴ τι-
μα ὅπου κλαίει με ὑπόκεισιν, λέγομεν ὅτι ὁ-
μοιάζει τὸν κροκόδηλον. Ὅταν δὲ θέλω μα
τὸν τράβισιν οἱ ἀμφρωποί, βάλλουσιν εἰς τὸ ἀγ-
κίσειν, δόλον, ἄσπο κρέας ἀμφρώπης ἄσποθαμ-
μῆς. Ὡς καταπίμπητο καὶ πιάμμεται. Πλὴν εἰς
τόσα κακὰ ὅπῃ κάμμη ἔχει, καὶ τούτῳ τὴν
ὀργὴν ἐκθεῖ. Ὅτι δὲν ἔχη τὸ πομ ὑπὸ καίτω μα
ἀγάλη τὸ χῶμάματς, ἀμῆ χάσκη, διωα-
τὰ τὸ σώματος, εἶμαι δὲ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον
πουλλία ἄσπρα περυσά. Κατὰ τὴν ἰδέαν,
ὡσαυτὸν μικροὶ γλάροι. Ἰὰ ὅποια ὁμοιάζουται
τροχίλοι. Αὐτὰ γὰρ τὰ πολλία πέτυται
ὅλην τὴν ἡμέραν ὀλογουρίζωται τὸν ποταμόν.

Μὴ μὰ ἰδῶσιν καμῆρα κροκόδειλον μὰ χάσκη.
Καὶ ὅταν τὸν ἰδῶσιν, καταβαίνουσιν ἀπὸ τὸ
σώματι, ὅτε εἰσέρχονται εἰς τὴν κοιλίαν του, καὶ
τρώγουσιν ἐκεῖνο τὸ φαγῆτον ὅλον, ὅτε παλιν ἀ-
γέμυσιν, ὅτε πέτωται καὶ ὁ κροκόδειλος ἐλά-
θωθῆις τῶ πειρασμῷ, πάλιν ζητᾷ ἄλλο φα-
γῆ. Καὶ ὅτε ταπεινὰ ἐκεῖνα ζητῶν ἄλλο φα-
γῆ, ὅτε οἱ κροκόδειλοι τὰ περᾶζον. Ὁ δὲ θαυμα-
τόστεν εἶμαι τῆτος. Γονᾶ αὐγὰ περῶσα ὅτε πυ-
ρῶμετα, ὡσαύτῃ χελῶνα. ὅτε ἀφ᾽ ἑτα πυρῶ-
σι ὅτε τελειωθῶσιν, ἀγέμυσιν οἱ μικροὶ κροκόδει-
λοι. Καὶ ἀπὸ ἑνα αὐγὸν ἀπὸ ἑκεῖνα, ἀγέμει
σκορπίος. Καὶ κτυπᾷ τὴν μητέρα του, ὅτε τὴν φο-
ρᾶει. Ἐχει δὲ ὅτε τὴν τὴν σωηθῆιαι ὁ κρο-
κόδειλος, ὅτε πέρη μόνον εἰς τὸ σώματι ἔχει μ-
ρειτο εἰς τὴν γράταμ ὅτε πέρησιν ταζῶα. ὅτε
ἐκεῖνα γλυφῶν. ὅτε πάντων καὶ ἕως μα συκωθῶν
ἄνωτος φθάνει, ἔτα τρώγη. ὅταν δὲ τρώγη
δὲν ταρασῆ τὸ καίτω μέρος τῶ σώματός του. Ἡ-
γῶν τὸ κατασάγωμον γέκει ἀκίρητην Μόμον δὲ
μὲ τὸ ἀνω σάγωμον μασᾷ τὴν τροφίω.

ΠΕΡΙ ΚΗΤΟΥΣ

θαλασίου.

Ἡ λέγομετα τὰ μεγάλα ψαῖα ὅτε ἀ-
εἰσέρχονται εἰς τὴν θαλάσσαν, καὶ καθῶς
ἀεὶς.

ὀρέσκειται εἰς τὴν γῆν μεγάλη ζῶα, ἔτρη εἶμαι,
εἰς τὴν θάλασσαν. Διότι καὶ βῆς θαλάσσιος
εἶμαι καὶ ἄλογον ὁ Γαῖδερῶν. Καὶ λέων, καὶ
παρδαλις, καὶ κριαρῆ, καὶ χεδὸν ὅσα ὄνομα τὰ
ἔχουσιν τὰ ζῶα τῆς γῆς ἔχουσιν, ἐκ τῆς θαλάσσης.
Πλὴν τόσον ἀλλάζουσιν, ὅτι ἐκεῖνα ἀπὸ τῆς μέ-
σιω ἐπάμω, εἶμαι μετέσταιρα ποδάριωσάν,
καὶ τὰ ζῶα τῆς γῆς, ἀπὸ δὲ τῆς μέσιω ὁ κατὼ
εἶμαι πλάτεια, ὡσάν τῆς ἕραν τοῦ λαυρακος.
Ἡ ἄλλου μεγάλων ὄψαρις. Καὶ καθὼς τὰ
ζῶα τῆς γῆς δὲν ποροῦν μαζήσιν εἰς τὴν θά-
λασσαν, ἔτρη καὶ ἐκεῖνα δὲν διωοῦται μαζή-
σιν εἰς τὴν γῆν. Εἶμαι δὲ ἀπ' αὐτὰ μερικὰ με-
γάλα, ὡσάν ὠήτια. Μάλιστα δὲ ἡ ζύγουμα ὀ-
πῆ λέγουσιν, ἐκ τῆς θαλάσσης εἶμαι μεγάλα κέτη καὶ
ὅποιον καρὰ βη ὄργισθῆ ὁ θεὸς μαζήσιν τε-
τοια κέτη. Διότι δὲ καταπίμω μικρὰ καρὰ βια
μόνον, ἀλλὰ ἐκ αὐτὰ τὰ μεγάλα καρὰ βια ὅταν
δὲν ἔχουσιν καρὰ, τὰ γυρίζουσιν ἀπὸ ποδάριω καὶ
τὰ πρίγουσιν. καὶ τρώουσιν τοὺς ἀνθρώπους.
Πλὴν ἔδωκεν ὁ θεὸς, ὁ εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ-
την, δὲν ὀρέσκειται πολλὰ. Ἐξω δὲ εἰς τὸν Ὠ-
κεανὸν, ἀπὸ τοῦ Πορτογάλου, ἐκείθεν εἶμαι πε-
ριασά. Δια τῶν τοῦ οἰκιστῶν τῶν τόπων ἐκεῖθεν, ὅ-
ταν ἴδωσιν καμῆρα γῆν θαλάσσαν, ἔχουσιν ἡτι-
μασμέ-

μασμένα σακκία γεμάτα πέτραις, ἐρίπτυντα
εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκεῖνα θαρῶνται πῶς εἶμαι
ἴποτε κωκυγιον, διὰ μὰ φάγωσιν, ὑπάγωσιν εἰς
το βάθος μὰ τὸ πιάσῃ, ἐοὶ ἀνθρώποι ἔχουσιν ἔ-
τοιμον ἄλλον ὅσον ἔριπτυν παρέκει, ὅσον πα-
ρέκει. Καὶ ἔτι πρὸς ἀπὸ τὸν τὸν τόπον
ἐκεῖνον. Πολλὰς βολαῖς ἀνίστασθαι σακκία,
ὅσον ἀκόμη ἀκολουθῆ τὸ καράβη, ὅταν δὲ ἔ-
χη καιρὸν καλόν. Ἀναγκάζουται, ἐρίπτυν ὅσον
ἔβαρκα τῆ καραβίῃ. Πλὴν εἰς ὅλα ἅυτα ὅσον
ἔχη, ὅσον φοβερὸν, ἔχη ὅσον τῆτο. ὅσον πλεί-
τερον γλήγορα ὡσαύτῃ τὸ καράβη. Διὰ τῆτο ἀπὸ
μῆκει πολλῶ κομματῆ ὀπίσω τῆ καραβίῃ, καὶ ἔ-
λάθρῳ γίνονται οἱ ἀνθρώποι ἀπὸ τὸν κίνδυνον.
τόσον δὲ ὅσον εἶμαι μέγαλον, δὲν δυνάται μὰ πε-
ριπατήσῃ μοναχόν. Διότι πολλὰ ἀπ' ἅυτα δὲν
ἔχουσιν ὀμμάτια. Διὰ τῆτο εἶμαι ἕνα ὄψαριον
καὶ πολλὰ μικρόν, καὶ ἐκεῖνο ὀδηγᾷ τὸ κῆτος πῶ
μὰ περιπατήσῃ, μὰ μὴ ἔπαυθῃ εἰς ὀλίγον με-
ρόν, ὅσον τὸ πιάσῃ οἱ ἀνθρώποι. Διὰ τῆτο ἐοὶ κυ-
κλινοὶ ὅσον διώκουσιν τὰ ἅυτα κῆτη, διὰ τὸ κρέας,
ἐδὲ τὸ λάδι τῆς. Πρῶτον τεχνάουται μὰ πιά-
σου τὸ μικρόν ἐκεῖνο ψάριον, ὅσον τότε μὲ ὀλίγον
κόπον, πιάσῃ τὸ κῆτος. Διότι ὡσαύτῃ πιάσου
τὸ μικρόν, ἔπαυθῃ εἰς τὸν ὅσον ὅσον εἶμαι ὀλίγον
υπόρον,

μερόν, ὅ καί μυσίον κτύπον ὅ βολύ μεγαλίω.
ὡ τὸ θέλοντας μὰ ὑπαίγη πρὸς τὴν βολύ,
γέρμει εἰς τὴν ξηράν, καὶ πιάμεται. Πολλαί
δὲ τυγχάνη, καὶ ψοφᾷ τὸ μικρὸν ψάρι ὅπως
ὀδηγᾷ, ἔ τὸτε μὴ βλέποντας τὸ κῆτος, ὑπαίγει
ὅ ἀγέρι εἰς τὴν ξηράν, καὶ πλέον δὲ διώαται
μὰ γυρήσῃ ὀπίσω: ~

ΠΕΡΙ ΚΕΦΑΛΟΥ.

Ὁ Κέφαλος εἶναι ὁ ψάριον γρωισμύιον εἰς ὅ-
λος. Πλήν ἔχει μίαν κακίαν σωήθειαν, ὅτι
ποτέτε καθαρίω βρώσῃ δερ τρώγη. Μόμον ἀρ-
πᾶ τὴν σάπιαν, καὶ βρωμόριω βρώσῃ, ὅ εἰς
δὲν ἄρη κρέας ἀποθᾶμ μύιον μὰ φούγη, τότε
τρώγη τὴν βρωμόριω ὑλίω ὅπως τὴν ἄρη. Δια-
τᾷ τὸ δὲν εἶναι καλὸν εἰς τὴν υἰείαν τὸ φαγῆτε
πρὸς ἀνθρώπους ὅπως ἔχον ποδαλγίαν, ἢ ἄλλην
ἀσθεσίαν τῆ κερμῖς. Ἐχῆ δὲ ὅ τούτῳ τὴν
σωήθειαν, ὅ ὅταν τὸ κωηγοῦν μὰ τὸ πιάσω,
ὅ ἔχῃ παιδία μικρὰ τὰ καταπίμνη. Δια μὰ
μὴ τὰ κωηγῆσω οἱ ἄνθρωποι: ~

ΠΕΡΙ ΚΟΣΣΙΦΟΥ

Θαλασίου.

Εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν ἕνα ὀψάριον. ἔ ὁμο-
μαζεται Κόσσιφος. Ὅμοιον εἰς πρόσωπον
ὡσαν τὸν Κόσσιφον τὸ πύλλῃ ἀπὸ τῆν μέσῳ,

ὅ

Σ' ἐπάγω. Εἶμαι δὲ κτ' πολλὰ πορρικόμ. ἔζη-
λάνει τὸ θηλυκόμ, ἔδεν τὸ ἀφήμη μὰ προμε-
ρησι ποτὲ ἀπὸ κορτάτυ Φ. Β. μῦθος μίω τῶ
πορρύση ἄλλος κόσιφος. Διὰ τῆτο οἱ ψαράδες
δεν πιανύση, ἢ ἀρσονικόμ, ἢ θηλυκόμ, διότι δὲν
χωρίζεται Μογομ Σ τα δύο πἀρρωται, εἰς
τὸ δίκτυομ. Τόσομ δε τα ἕκα μῦ ἢ φύς φι-
λαληλα, ὅτι ὅταμ γόνυση το θηλυκόμ εἰς τῶ
ἀκρῶ τῆς θαλάσσης καθως τὸ ἔχυσωθίαια
ὅλα τα ὄψαρια ἀκολυθεῖ ἔτο ἀρσονικόμ. ἔχί-
μογομ ὅταμ ἐκ χέει τὸ σέρματυ, ἀκολυθεῖ κα-
τὸ π. μ. τῆ θηλυκῆ. Ἀλλὰ ὅπωμελεῖται, Σ τῆν γυ-
ραῖκαμ του, Σ τα παιδιάτυ μὰ μίω τα ἐγγίση
ἄλλος κόσιφος: ~

ΠΕΡΙ ΚΕΡΔΑΛΗΣ.

Ἔμῳ εἶμα ὄψαριον ὅπῃ ὀνομαζεται κερδα-
λή. Σ ὀμοιαζῆ ἀπὸ τὸν ὀμφαλόμ, Σ ἀπα-
ρω ὡσαῖν τῶ ἀλυπῶν ὅπῃ εἶμαι εἰς τῶ γῶ.
Ἀπο δὲ τὸν ὀμφαλόμ, Σ κάτω ὀμοιαζῆ ὡσαῖν ἔ-
τα ἄλλα ὄψαρια. Αὕτη γῶν ἐχῆ τέτοιαμ σιων-
θειαμ. Οὔτι κόπτει τὸ ὀρμίδη, Σ καταπίρη το
ἀγκίση. Πολλάκις δε ἄμ ἀρεθῆ κερδαλή, ὅπῃ
τῶ ὅπαισαμ με καμακίω, ἢ με ἄλλομ τίποτες,
ἀρείσκημ πέμτε, ἔἔξη ἀγκίση εἰς τῆν κοιλιαμ-
της. Κωμηγῶν τ' δὲ οἱ ἄνθρωποι δωματά. Οὔτι εἶ-

μα

μου ὠφέλιμη εἰς τὴν ποδαλγίαν, πλέον παρὰ
ἄλλω ἰατρείᾳ. Διὰ τὸ πιάγγυον ὠτῶν οἱ
ἄμφρωποι, καθὼς προείπα μὲν. Καθὼς ποιῶ-
σιν, ὁ εἰς τὴν χορσαίαν ἀλυποῦν. Καὶ ἀει-
κυσίαν μεγάλῃ βοηθείᾳ εἰς τοὺς πολλὰς πόμυς.
Τῆς ὠτῆς αἰθουσίας.

ΠΕΡΙ ΚΑΡΚΙΝΟΥ.

Ο Καρκίνος εἶναι αὐτὸς ὅπῃ λέγομεν κάβου-
ρα. Ἐχει δὲ τέτοιαν σωήθειαν, ὅτι ἀγέρει
ἔξω ἐπεριπατεῖ εἰς τὴν γῆν. Καὶ ἄμ' ἔυρη ὄφι-
διον ψόφιον, τρώγει τὸ κρέας αὐτοῦ. Ἐπειτα ὑπά-
γει, ὁ δὲ εἰσκαί τὸ ζωχίον τὸ χορτάρη. Καὶ τρώ-
γει ἀπ' ἐκεῖνο, ὁ δὲ ἀποθνήσκει. Διότι ἄμ' ἔυρη
ρημα φαίγη παρὰ αὐτὸς ψοφᾷ. Ὅταν δὲ φαί-
γη πολλὴν πρίσκειται. ὁ δὲ πᾶν τὸ ὄσρα κόμει, ἐ-
γίμεται ἀπαλός. Καὶ μετ' ὀλίγου ἡμέρας πάλιν
κάμει ἄλλο δέρμα. Τὸ δὲ καθὼς ὅπῃ εἶμαι
εἰς τὸν ποταμόν, ἡ γὰρ κτή εἶμαι πολλὰ ἰαματι-
κή, εἰς τὸ ἄμφρωπον ὅπῃ δαγκώσῃ σκύλλος λυσ-
σιάρης. Διότι τὸν καύσιν καὶ τὸν κάμυσιν γά-
τῳ ἐποτίζου τὴν ἀρωσῆ μὲν με κρασί, ἐ-
στὼς ἀεισκαί μεγάλῃ βοηθείᾳ. Μάλιστα σω-
τερίβου εἶμαι δύο ἀπὸ τῆς ζωταμίας, ἐβαλ-
λοσίμους ἐπάμω εἰς τὸ τομίον ἐἰατρεύεται. Καί-
ποιοὶ δὲ ἰατροὶ λέγουσιν πῶς εἰς τὸν δωατῆ, μα-
ταγῆ.